

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Έχθρος.

[Συνέχεια]

— Πώς, δὲν πιστεύεις ;
— Έχω πεποίθησιν, εἶμαι βεβαία, ὅτι ὁ κόμης, ἀφοῦ μοῦ ἤρπασε τὴν θυγατέρα μου, ἀπῆλθεν ἐκ Γαλλίας καὶ ἔκτοτε δὲν ἐπέστρεψε πλέον εἰς αὐτήν. Ἦθελήσατε νὰ με ἀπατήσετε, κύριε Σανζάκ...

— Ἀλλὰ σοῦ ὀρκίζομαι...

— Ἀς λείπουν οἱ ὄρκοι, δέχοφεν αὐτόν, εἶναι περιττόν· ἤθελήσατε νὰ με ἀπατήσετε, ἀλλὰ σὰς συγχωρῶ, ἕνεκα τοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος σὰς παρεκίνησε νὰ ἐνεργήσετε. Ἐνομίσατε ὅτι θὰ δυνήθητε ν' ἀναγεννήσετε αἰσθημα ἀπὸ πολλοῦ ἤδη νεκρόν· ὅτε μ' ἐγνωρίσατε, ἤμην γυνή, ἐνῶ σήμερον εἶμαι μόνον ζῶν φάσμα. Ἡ καρδιά μου ὅμως δὲν εἶναι παντελῶς νεκρά, καὶ ὑπολείπεται εἰσέτι εἰς αὐτὴν μεμακρυσμένη ἡχώ κραυγῶν καὶ γελῶτων τοῦ τέκνου μου, ὅτε εὐρίσκετο εἰς τὸ λίκνον. Μὴ σκέπτεσθε πλέον ἐμὲ καὶ ἄς λησμονήσωμεν ὅτι ἐγνωρίσθημεν. Δὲν ἤμπορεῖτε νὰ πράξετε τίποτε ὑπὲρ ἐμοῦ, οὔτε ἐγὼ ὑπὲρ ὑμῶν. Εἶμαι δυστυχής, ζῶ ἀθλίως, ἀλλὰ ὑπομένω τὸν βίον αὐτόν. Ὑγίαινε, λοιπόν, κύριε Σανζάκ, ὑγίαινε!

Καὶ ὤδευσε πρὸς τὴν θύραν.

— Τί, φεύγεις ; ἀνέκραξε.

— Δὲν ἔχω πλέον ἐδῶ νὰ κάμω τίποτε.

Καὶ ἀνεΐξασα ζωηρῶς τὴν θύραν, πρὶν ἢ ὁ ὑποκόμης προλάβῃ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς καὶ κατέβη τὴν κλίμακα τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ ὑποκόμης ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἐκπληκτος ἐκ τῆς ἀπροόπτου ταύτης φυγῆς καὶ ἐγερθεὶς ἠτοιμάζετο νὰ ὀρμήσῃ κατόπιν τῆς γυναικός, ἀλλ' ἀμέσως σκεφθεὶς εἶπε καθ' ἑαυτόν :

— Πρὸς τί τάχα ; ὅταν λάβω σπουδαίως τὴν ἀνάγκην της, θὰ ἤμπερέσω νὰ τὴν ἀνεύρω.

Ἡ κόμηςσα κατῆρχετο ταχέως τὴν ὁδὸν Ἀμστελοδάμου, στρέφουσα τὸ πρόσωπον κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι ὑπὸ οὐδενὸς ἠκολουθεῖτο.

Ἐνῶ περιεπάτει, ὁ νοῦς της εἰργάζετο.

Μολοντί ἐγνώριζε τὸν ἄνδρα, ὃν κατέλιπε, δὲν ἐνόει πλέον, ἀφοῦ κατ' ἀρχὰς ἦτο λίαν ἔντρομος, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ τι κατὰ τῆς θυγατρὸς της.

Ὁ ὑποκόμης ἐγνώριζε τὸν κ. Λατρὰδ καὶ ἐσύχναζεν εἰς τὴν οἰκίαν του· προφανῶς ἐγνώριζε τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν, καὶ ἔσως μάλιστα ἦτο φίλος του· ἡ κόμηςσα ἐνεθυμεῖτο λόγους τινάς, οὓς τῇ εἶπεν ὁ κ. Δελασέρ ὁμιλῶν αὐτῇ περὶ τῶν κακῶν σχέσεων τοῦ Ἀδριανοῦ.

Δὲν ὑπέδειξεν ἄρ' ἄγε ὁ κόμης τὸν κ.

Σανζάκ ; Ὑπῆρχε λόγος νὰ ὑποθέσῃ ἡ κόμηςσα ὅτι ὁ Ἀδριανός, ἰδὼν τὴν Χρυσαυγὴν ἐν τῷ Μελοδράματι ὠμίλησε περὶ αὐτῆς πρὸς τὸν ὑποκόμητα, τοῦτο δὲ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦτου ἐπὶ τῆς κυρίας Δελώρμ καὶ ἐπὶ τῆς ὡς θυγατρὸς αὐτῆς θεωρουμένης· πῶς ὅμως κατῴρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ ὁ ὑποκόμης τὰ λοιπὰ ;

Τοῦτο ἦτο αἰνίγμα διὰ τὴν κόμηςσαν.

Ἐν τούτοις καθυσύχναζε καὶ ἡσθάνετο βραθυμὸν ἐκλείποντας πάντας τοὺς φόβους, οὓς τῇ ἐνέπνεεν ὁ ὑποκόμης περὶ τοῦ τέκνου της.

KZ

Ἀποπομπή.

Ἐνῶ ὁ ὑποκόμης καὶ ἡ ὑποκόμηςσα διελόντο ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου, ὁ Θεόδωρος, ὁ ἐμπιστος τοῦ κόμητος Δελασέρ θεράπων, ὅστις ἦτο τὸ πᾶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ προΐσταμένου του, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς οἰκίας συγγενοῦς αὐτοῦ ἀσθενούς, ὃν μετέβη ἵνα ἴδῃ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου του, ἀφοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του κρούσας τὴν θύραν κατὰ τὴν μεταξύ αὐτῶν ὑπάρχουσαν συνήθειαν.

Ὁ κόμης καθήμενος ἐπὶ τοῦ γραφείου αὐτοῦ ἔγραφεν· ἐγείρας λοιπὸν τὴν κεφαλὴν, ἔστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν Θεόδωρον καὶ ῥώτησε :

— Τί τρέχει ;

— Κύριε κόμη, εἶναι ἄνω κάτω τὸ μυαλό μου.

— Ἀλήθεια φαίνεσαι τεταραγμένος. Μήπως ὁ ἐξαδέλφος σου...

— Δὲν εἶναι καθόλου καλὰ καὶ ὁ θάνατός του ἐντὸς ὀλίγου εἶναι βέβαιος.

— Κρίμα !

— Ναί, εἶναι λυπηρόν, διότι ἀφίνει πέντε τέκνα, τὸ μεγαλύτερον τῶν ὁποίων εἶναι μόλις ὡδέκα ἐτῶν.

— Ἐδῶκες εἰς τὴν ἐξαδέλφην σου ὅ,τι σοῦ εἶπα ;

— Ναί, κύριε κόμη, καὶ σὰς διαβιάζω τὰς εὐχαριστίας ὅλης τῆς οἰκογενείας.

— Καλὰ. Θὰ με εἰδοποιήσῃς πάλιν βραδύτερον περὶ τῆς λυπηρᾶς αὐτῆς καταστάσεως καὶ θὰ ἴδω. Ἐχεις τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ εἴπῃς ;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Λοιπόν, Θεόδωρε, ἀκούω.

— Δὲν εἶμαι ταραγμένος ἀκριβῶς, διότι ἡῦρα τὸν συγγενῇ μου πολὺ ἄσχημα. Ἐνῶ ἐπέστρεφα, κύριε κόμη, ἐσυναντήθηκα με κάποιον.

— Μὲ ποῖον ;

— Κατ' ἀρχὰς δὲν ἠθέλησα νὰ σὰς εἶπω τίποτε, κύριε κόμη, ἐσκέφθην ὅμως καὶ εἶπα μετὰ τὸν ἑαυτόν μου ὅτι ἡ ἀφοσίωσίς μου, τὴν ὁποίαν ἔχω πρὸς ὑμᾶς, μοὶ ἐπέβαλλε τὸ καθήκον νὰ μὴ σὰς κρύψω τίποτε. Κύριε κόμη, ἡ κυρία κόμηςσα εὐρίσκεται εἰς Παρίσιους.

— Ἀ ! τὴν ἀπῆλθης ; Λοιπόν, Θεόδωρε, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εὐρίσκεται εἰς Παρίσιους ὡς καὶ ὅπου ἄλλοι θέλει. Τί με ἐνδιαιφέρει ;

— Ὅτι...

— Λέγε.

— Φοβοῦμαι, κύριε κόμη...

— Δὲν ἔχεις νὰ φοβῆσαι τίποτε.

— Κύριε κόμη, ἐπιτρέψατε νὰ σιωπήσω.

— Ἀλλὰ λέγε λοιπόν ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δελασέρ ἀνυπόμονος γενόμενος. Ποῦ ἀπῆλθης τὴν κόμηςσαν ;

— Εἰς τὴν πλατεῖαν Κλισύ.

— Πιθανῶς κατοικεῖ εἰς Βατινιόλ.

— Δὲν ἦτο μόνη.

— Ἀ !

— Τὴν συνώδευεν ἓνας κύριος.

— Ἐνας κύριος ;

— Ναί, κύριε κόμη, καὶ τὸν κύριον αὐτὸν τὸν ἀνεγνώρισα.

— Καὶ ἦτο ;

— Ὁ κύριος Σανζάκ.

Φοβερώτεραν αἰσθησιν ἐπὶ τοῦ κόμητος δὲν θὰ παρῆγε κεραυνὸς ἐνσκήπτων ἐν μέσῳ τοῦ γραφείου του.

Ἡ γραφίς, ἣν εἰσέτι ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα, ἐπέσεν εἰς τοὺς πόδας του, αὐτὸς δὲ με συνεσταλμένα χαρακτηριστικά, ὠχρὸς καὶ με ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς, τρέμων δὲ σπασμωδικῶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὠρῶθη, ὥσπερ ὠθήθη ὑπὸ ἡλεκτρικῆς στήλης.

— Ἀλλ' ὄχι, ὄχι, ἀνέκραξε μετὰ παλλομένης φωνῆς, εἶναι ἀδύνατον. Ἠπατήθης, Θεόδωρε, ἡπατήθης.

Ὁ θεράπων ἐκίνησε λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Εἶσαι λοιπὸν βέβαιος περὶ τούτου ;

— Ναί, κύριε κόμη, βεβαιότατος· ἀνεγνώρισα καὶ τοὺς δύο πολὺ καλὰ.

Ὁ κόμης ἀφῆκε κραυγὴν παραφορᾶς.

— Καὶ τὴν ἐκράτει ἀπὸ τὸν βραχίονα ; ῥώτησε μετὰ συντετριμμένης φωνῆς.

— Κατέβησαν ἀπὸ μίαν ἀμαξάν.

— Ὡ ! ὑπέλαβεν ὁ κόμης.

Καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐφλογίσθησαν καὶ πάλιν, ἡ δὲ λέξις ἄτιμος ἐξήρχετο ὑποκώφως τῶν συνεσταλμένων χειλέων του.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ὁ Θεόδωρος ἐπανελάβε :

— Περνοῦσα ἀπὸ τὴν πλατεῖαν, ὅταν βλέπω ὀλίγον μακρὰν νὰ σταματήσῃ μία ἀμαξά· εἶδα νὰ καταβαιὴν πρῶτος ὁ κύριος Σανζάκ, καὶ εὐθὺς κατόπιν μία κυρία μαυροφορεμένη. Ἡ κυρία ἐκείνη εἶχεν εἰς τὸ πρόσωπον πέπλον, καὶ ἐνῶ ἐκατέβαινε ἀπὸ τὴν ἀμαξάν, ὁ ἄνεμος ἐσήκωσε τὸν πέπλον καὶ τοιουτοτρόπως τὴν εἶδα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὴν ἀνεγνώρισα.

Πάντα ταῦτα ἦσαν ἀκριβῆ, ὁ δὲ κόμης δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλῃ.

— Ὁ κύριος Σανζάκ ἔδωκε πέντε φράγκκα εἰς τὸν ἀμαξηλάτην, ἐξηκολούθησεν ὁ Θεόδωρος, καὶ κατόπιν αὐτὸς καὶ ἡ κόμηςσα ἐμβῆκαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ κόμης ὠλόλυξε καὶ ἀφῆκε φοβεράν συναμα βραγχὴν φωνήν.

Αἶφνης καταληφθεὶς ὑπὸ μανίας, ὠρμήσεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, κινῶν τοὺς βραχίονας ὡς ἐπιληπτικός.

Περιφερόμενος μετὰ τῶν ἐπίπλων τοῦ δωματίου καὶ συντρίβων πᾶν τὸ προστυχόν, ἐστρέφετο ὡς πρᾶκτων καὶ ἔρριπτε περὶ

αὐτὸν βλοσυρὰ βλέμματα. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ νευρική αὐτῇ κρίσις διήρκεσεν ὀλίγον, διότι αἰφνης ἐπραῦνθη.

Ὁ Θεόδωρος ἔμεινεν ἐκεῖ, ἔτοιμος νὰ βοηθήσῃ τὸν κύριόν του.

— Δός μου γρήγορα τὰ ὑποδήματά μου, τὸν πῖλόν μου!

Ὁ θεράπων ἐξῆλθε τοῦ γραφείου καὶ ἐπανῆλθε πάραυτα, κομίζων τὰ αἰτηθέντα.

Ὁ κόμης, ἀποβαλὼν τὸ κατ' οἶκον ἐνδυμα, περιεβλήθη ἕτερον, φορέσας δὲ τὰ ὑποδήματά του καὶ τὸν πῖλον αὐτοῦ ἐξῆλθεν.

Ἐν διαστήματι ὀλιγωτέρῳ τῶν δέκα λεπτῶν, ἔφθασεν εἰς τὸ βουλευτάρειον Ἀουμαν.

— Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς ἐξῆλθον, τῷ εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Πρὸ πολλοῦ;

— Μόλις εἶναι ἓνα τέταρτον.

— Ἡζεύρεις ἐὰν ἐπῆγαν μακρὰν;

— Νομίζω ὅτι διὰ ν' ἀλλάξῃ περίπατον ἡ δεσποινὶς ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὸ δάσος τῶν Βιγκενῶν.

— Καλὰ. Ἡ κυρία Δουράνδου εἶν' ἐδῶ;

— Ἡ παιδαγωγὸς ἐξῆλθε κατὰ τὰς δύο καὶ ἀκόμῃ δὲν ἐπέστρεψεν.

— Ἀμα ἐπιστρέψῃ, εἰπὲ εἰς αὐτὴν ὅτι τὴν περιμένω.

Μετὰ μικρὸν ἀφίκετο ἡ κόμηςσα ἀσθμαίνουσα καὶ καθιδρῶς.

— Ὁ κύριος εἶναι ἐδῶ, τῇ εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος, ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς ὁμιλήσῃ καὶ σὰς περιμένει.

— Εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνή.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμης, εἰς ὃ ἀπαξ μόνον εἶχεν εἰσέλθει.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή, ὃ δὲ κόμης ὀρθὸς ἱστάμενος μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ ἀκίνητος ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου ἐφαίνετο ὁμοίως πρὸς ἀγαλμα.

Βλέπων τις αὐτὸν οὕτως ἤρεμον καὶ ἀπαθῆ, οὐδέποτε θὰ ἐξελάμβανεν ὅτι ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἐμυκάτο θυελλα.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν εἰς τὴν κόμηςσαν.

Ἡ φωνὴ του ἦτο ἤρεμος μὲν, ἀλλὰ νευρική.

Ἡ κόμηςσα εἰσῆλθεν· ὁ κόμης ἔκλεισε τὴν θύραν, εἶτα δὲ στὰς ἐναντι τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἥτις δὲν εἶχεν εἰσέτι προσθᾶσει οὔτε ν' ἀναπνεύσῃ, προσέβλεψεν αὐτὴν ψυχρῶς, ἐνῶ ἐπὶ τῶν χειλέων του ἐφαίνετο εἰρωνικὸν μειδίαμα.

— Τί ἔχει λοιπόν; ἡρώτα ἑαυτὴν ἡ κόμηςσα, ἥτις ἐξεπλήσσετο σφόδρα.

Τέλος ὁ κόμης ὠμίλησεν.

— Κυρία, εἶπε μετὰ φωνῆς ἡρεμωτάτης κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἥτις ἐμαρτύρει μεγαλὴν ὀργήν, ἣν ὁ κόμης συνέχευε, δὲν δύνασαι πλέον νὰ μείνῃς ἐδῶ· μάζευσε γρήγορα τὰ πράγματά σου πρέπει, καὶ θέλω ἐντὸς μιᾶς ὥρας νὰ μὴν εὐρίσκεισαι ἐδῶ.

Οἱ λόγοι οὗτοι ὠμοιάζον πρὸς φρενὰν διὰ ροπαλοῦ πληγὴν, ἣν ἡ ἀτυχὴς ἐλαμβανε κατὰ μέσον στῆθος.

Τὸ στόμα ἀνικτὸν ἔχουσα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξέχοντας, παρητέρει αὐτὸν ἡλιθίως, χωρὶς νὰ δύναται ν' ἀπαγγεῖλῃ λέξιν.

— Τὸ ἤκουσας; ἐπανέλαβε, πῆγαινε!

Καὶ δι' ἐπιτακτικῶν κινήματος τῇ ἔδειξε τὴν θύραν.

— ὦ! ὦ! ἐστέναξεν ἐκείνη.

— Ἐλα, φθάνει ἡ κωμῶδια! τῇ εἶπεν ἀποτόμως.

— Ἀλλὰ τί ἐπραξα λοιπόν, τί ἐπραξα;

— Δὲν ἔχω νὰ δώσω καμμίαν ἐξήγησιν.

— Καὶ θέλετε νὰ μὲ ἀποχωρίσετε ἀπὸ τὴν θυγατέρα μου! ἀνέκραξε μετὰ μεγάλης ταραχῆς.

— Ἀθλία! ἀνταπήντησεν ἀγρίως, σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ὀνειμαζῇς τοιοῦτοτρόπως τὴν Χρυσαιγὴν!

Ἡ κόμηςσα ἠνωρθώθη, ἀλλ' ἔκυψεν ἀμέσως τὸν αὐχένα καταβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ βλέμματος τοῦ συζύγου αὐτῆς.

— Σὲ διώκω, ἀκούεις, σὲ διώκω! ἐπανέλαβε μετὰ βραγχῆς φωνῆς.

— Θεέ μου! ὀνειρεύομαι ἄρα γε; ἐψιθύρισεν ἡ κόμηςσα μὲ ἐξησθημένην φωνήν.

Ἐν τούτοις προύκωρσε κατὰ ἓν βῆμα πρὸς αὐτόν, τείνουσα ἱκετιδὰς χεῖρας.

Ὁ κόμης ὠπισθοχώρησεν, ὡς ἂν εἰ ἐφοβεῖτο δαίμονα σκορπιού.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπεις λοιπόν, εἶπεν ὅτι ὅλον μου τὸ αἷμα βράζει εἰς τὰς φλέβας μου, ὅτι εἶναι ἐτοίμη ἡ ὀργή μου νὰ ἐκραγῇ εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου ὡς ὕλη ἡφαιστείου· δὲν ἐννοεῖς λοιπόν ὅτι εἶμαι ἱκανὸς νὰ σὲ συντρίψω ὑπὸ τοὺς πόδας μου! Δὲν θέλω ἐδῶ οὔτε θόρυβον, οὔτε σκάνδαλον, θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ κρατήσω τὴν ὀργήν μου. Ὁ ἀναχωρήσας δὲν σὲ ρίπτω εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, διότι ἔχεις οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖς νὰ μείνῃς.

» Ὑπεσχέθησαν ἐξ ὀνόματός μου ἀμειβὴν εἰς τὴν παιδαγωγὴν τῆς θυγατρὸς μου, καὶ τὴν ὑπόσχουσιν αὐτὴν δὲν τὴν ἐλησμονήσας· θὰ τὴν πραγματοποιήσω, γνωρίζεις τὸν κύριον Κορβιζιέ, αὐριοὺς πῆγαινε εἰς αὐτόν, ἐν τῷ μεταξὺ θὰ λάβῃ διαταγὴν νὰ σοὶ μετρήσῃ εἴκοσι χιλιάδας φράγκων».

— Ὡστε ἀληθῶς μὲ διώκετε, ὑπέλαβε, μὲ διώκετε!

— Ναί, ἀπεκρίθη ξηρῶς.

Προσβλέψασα δ' αὐτόν καὶ ἀναγνώσασα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του ὅτι θ' ἀπέβαινον εἰς μάτην αἱ παρακλήσεις καὶ αἱ ἱκεταί:

— Ὁ Θεὸς νομίζει ὅτι εἰσέτι δὲν ὑπέφερα ἀρκετὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν μετ' ἐγκαρτερήσεως.

Εἶτα δ' ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὸν σύζυγόν της ἐπανέλαβε περιλύπως:

— Μὲ διατάσσετε νὰ φύγω, ὑπακούω. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀντιστῶ! Ἀλλὰ θὰ λυπηθῇτε μίαν ἡμέραν δι' ὅτι τῶρα κάμνετε. Ὡς πρὸς τὴν ἀνταμειβὴν, τὴν ὁποίαν μοὶ ὑπεσχέθητε, ἀποποιούμαι νὰ τὴν δεχθῶ.

— Κάμνετε κακὰ.

— Δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην χρημάτων, ναί, κύριε κόμῃ, δὲν θὰ ζήσω πλέον πολὺ τώρα, διότι αἰσθάνομαι θανάσιμον τὸ τραῦμα, τὸ ὁποῖον κατεφέρατε εἰς τὴν καρδίαν μου! Ἀ! ἀναχωρῶ, κύριε κόμῃ, ὑγίαινε! Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ἐνῶ περισυνέλεγεν ἐν σπουδῇ τὰ ἐνδύ-

ματά της, ὁ κόμης ἀπέστειλε νὰ εὐρωσιν ἀμαζαν, οἱ δὲ ὑπηρέται ἐξετέλεσαν τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου τῶν κατὰπληκτοὶ καὶ τεθλιμμένοι.

Κατεβιβάσθησαν τὰ πράγματα τῆς κομῆσσης, αὐτὴ δὲ κλονουμένη, κύπτουσα τὴν κεφαλὴν ὡς ἐνσχος, τὴν καρδίαν ἔχουσα πλήρη θλίψεως, ἀλλὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ξηρούς καὶ τὸ βλέμμα πυρετώδες ἀπῆλθε.

Πάντα ταῦτα ἐγένοντο ἐν διαστήματι ὀλιγωτέρῳ τῆς ὥρας.

Ὁ κόμης, φοβούμενος προφανῶς σκηνὴν κλαυθμῶν, ἠθέλησεν ὅπως ἡ κόμηςσα ἀπέλθῃ πρὸ τῆς ἐπανόδου τῆς Χρυσαιγῆς.

Μετὰ εἴκοσι λεπτά ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ νεανὶς ἐπανῆλθον, εὐθύς δ' ἐξεπλάγησαν μεγάλως εὐρούσαι τὸν κόμῃτα ἀναμένοντα αὐτὰς ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Κόρη μου, εἶπε τῇ Χρυσαιγῇ, ἠναγκάστην νὰ λάθω κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου σεβερὰν ἀπόφασιν. Διὰ σπουδαιότητας λόγους, τοὺς ὁποίους δὲν ἡμπορῶ νὰ εἶπω, ἠναγκάστην ν' ἀποπέμψω τὴν παιδαγωγόν σου.

Τὸ πρόσωπον τῆς νεανίδος προσέλαβεν ἐξαίφνης ὠχρότητα νεκροῦ· ἀλλεπάλληλοι σπασμοὶ ἐτάραξαν σφοδρῶς τὸ στῆθος της, ἡ γλῶσσά της παραλύσασα ἔμεινεν ἄφωνος, προσέβλεψε δὲ τὸν πατέρα της μετ' ἐκπλήξεως· εἶτα ἀνελύθη αἰφνης εἰς σπαρακτικούς λυγμούς καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Κυριε κόμῃ, εἶπε περιδεῶς ἡ κυρία Δελώρμ, ἡμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῇτε...

— Τίποτε, διέκοψεν αὐτὴν μετὰ παγεροῦ τόνου· ἔκαμα ὅ,τι ὤφειλον νὰ κάμω.

Καὶ καταλιπὼν αὐτὴν καταπεπληγμένην ἔδραμε πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ.

Ἡ Χρυσαιγὴ, γονυπετὴς πρὸ τῆς κλίνης αὐτῆς, λυσίκομος καὶ ἐν ἀπογνώσει διατελοῦσα, ἔστρεφεν ἀπαρηγόρητος τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐντὸς τῶν τριχάπτων, ἅτινα ἐκόσμουσαν τὴν παρθενικὴν αὐτῆς κοίτην.

— Ἀνεχώρησεν, ἐστέναξεν, ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ μὲ περιμένῃ, χωρὶς νὰ μὲ περιπτυχθῇ!

Ὁ κόμης ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ θωπεύων αὐτὴν τρυφερῶς τῇ εἶπε πρὸς παρηγορίαν πᾶν ὅ,τι ἡ καρδία του ἠδύνατο νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ.

Αἰφνης ἡ Χρυσαιγὴ ἠγέρθη καὶ στᾶσα ἐναντι τοῦ κόμης,

— Ἀλλὰ δὲν ἠζεύρετε λοιπόν, πατέρα μου, καίτι; ἀνέκραξε.

— Τί ἐννοεῖς; τί εἶναι αὐτὸ τὸ καίτι;

— Λοιπὸν ἀγαπῶ καλλιτέρα τὴν παιδαγωγόν μου ἀπὸ τὴν μητέρα μου!

Ὁ κύριος Δελασέρ ἐρρίγησεν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους διὰ τῶν παρηγορῶν αὐτοῦ λόγων κατάρθρωσε νὰ καταπραύνῃ ὀλίγον τὴν θυγατέρα του.

Τότε ἐνόμισε καλὸν νὰ τὴν ἀφήσῃ, ἵνα ἀπερισπάστως βυθισθῇ εἰς τὰς σκέψεις της.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Ροσέ, λίαν ἐμφροντισ καὶ δυσθυμῶς.

Καὶ δὲν ἐλυπεῖτο μὲν διὰ τὴν ὀλίγον ἀπώτομον ἀποπομπὴν εἰς ἣν προέβη, ἀλλ' ὑπέφερε καὶ ἡτο ἀνήσυχος.

Ὁ δυστυχὴς εἶχεν ἐν αὐτῷ φοβερὸν τι, τὸ ὁποῖον προσεπάθει νὰ κρύψῃ τοῦ ἑαυτοῦ του, τὸ ὁποῖον ἤθελε ν' ἀπαρνηθῇ, τὸ ὁποῖον τὸν ἤσχυνε !

Καὶ τοῦτο ἐβασάνιζεν αὐτὸν ἀενάως.

Ἐπελθούσης τῆς νυκτός, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἤναψε κηρίον, ἀνήγειρε τὰ πηκτὰ κρύπτοντα θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς μικρὸν δωμάτιον ὀρθογώνιον, εἰς ὃ εἰσῆρχοντο αὐτὸς μόνον καὶ ἡ Φραγκίσκη, ἡ ἄφρωνος.

Εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ὅπερ ἦτο πάντοτε σκοτεινὸν καὶ κατ' αὐτὰς τὰς μακρὰς ἡμέρας τοῦ θέρους, διότι τὸ μόνον παράθυρον αὐτοῦ ἐκαλύπτετο ὑπὸ πρασίνου βελουδίνου παραπετάσματος, ἀντὶ παντός ἐπίπλου, εὐρίσκετο κλίνη, πολλὰ ὅμως εἰκόνες ἐκρέμαντο ἐκ τοῦ τοίχου.

Μία τούτων, λίαν μεγάλη καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Φλανδρίνου φέρουσα, παρίστα νεαράν γυναῖκα ὠραιότατην, ἐνδεδυμένην ἐνδυμασίαν χοροῦ.

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἦτο ἡ τῆς κομήσσης Ἐλένης Δελασέρ, γραφεῖσα μετὰ τινὰς ἀπὸ τῶν γάμων αὐτῆς μῆνας.

Ὁ κόμης ἔστη πρὸ τῆς εἰκόνος ταύτης καὶ ἀνυψώσας τὸ κηρίον ἵνα τὴν ἴδῃ καλλίτερον, ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν παρατηρῶν αὐτήν.

— Διατί λοιπὸν διετήρησα τὴν εἰκόνα αὐτήν ; διατί δὲν τὴν κατέστρεψα ; εἶπεν ὑποκόπως.

Εἶτα δὲ ὡς ἂν παρεφρόνει, ἐξαίφνης ἀφῆκε κραυγὴν μανίας, ὥρμησε πρὸς πανοπλίαν καὶ λαβὼν αἰγυπτιακὸν ἐγχειρίδιον ἐπανῆλθε πρὸ τῆς εἰκόνος μετὰ προθέσεως νὰ διασχίσῃ αὐτήν· ἤγειρε τὸν βραχίονα, καὶ ἡ αἰχμὴ τοῦ ἐγχειριδίου ἐμελλε νὰ διατρυπήσῃ καὶ καταστρέψῃ τὴν εἰκόνα, ὅτε αἰφνης ὁ τοσοῦτον ἰσχυρὸς καὶ φοβερός κόμης ἤρχισε νὰ τρέμῃ, ὡς ὄρως ὑπὸ θυέλλης ἐκρίζουμένη.

Τὸ ἐγχειρίδιον ἐπεσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

— ὦ ! ἄθλιε βίε ! ὦ ! μυστὰ ἀνθρωπίνης φύσεως ! ἀνεφώνησε καὶ μ' ὅλα αὐτὰ τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ πάντοτε !

Τοὺς λόγους τούτους ἠκολούθησεν ὑπόκωφος ἤχος, εἶτα εἶδος ἀγρίας κραυγῆς καὶ κατέπεσεν.

Ἐν διαστήματι ὀλιγωτέρῳ τῶν δέκα λεπτῶν ἐκυλίσθη συστρεφόμενος ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ὑπὸ φοβερᾶς σπασμωδικῆς κινήσεως κατεχόμενος.

Τέλος ἔμεινεν ἐξηπλωμένος ἐν ἀκίνησίᾳ ὡς λιπόθυμος· ὅτε δὲ συνῆλθεν, ἡ ἄφρωνος γονυπετῆς ἐκλαίε τρίβουσα τὸ μέτωπον καὶ τοὺς κροτάφους μετὰ λευκοῦ ὑφάσματος ἐμβεβρεγμένου ἐν ὕδατι καταπραῦντικῷ.

Ἐγερθεὶς εἶτα ἐζήτησε διὰ σημείων ἀπὸ τὴν Φραγκίσκην τεμάχιον ὑφάσματος ἀρκούντως μέγα διὰ νὰ καλύψῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν εἰκόνα.

Μετὰ μικρὸν ἡ εἰκὼν ἦτο κεκαλυμμένη διὰ πυκνοῦ μέλανος πέπλου.

ΚΗ'

Ἐκπληξίς.

Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ ἐγερθεὶς ἐκ τοῦ ὕπνου ἐνεδύετο ἵνα μεταβῇ παρὰ τῷ μαρκησίῳ Βερβεῖν, παρὰ τοῦ ὁποίου ἤθελε ζητήσῃ νὰ προγευματίσῃ, ὅτε ὁ Λόρδς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξίν του δι' ἐλαφρᾶς μόνον κρούσεως εἰς τὴν θύραν.

— Ἄ ! ἦλθες ! ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης. Λοιπὸν τί ἔχεις νὰ μοῦ εἰπῇς σήμερον τὸ πρῶν ;

— Ἡξεύρω τέλος πάντων ποῦ κατοικεῖ ὁ γέρον κύριος Δελώρμ.

— Ἄ ! ποῦ ;

— Εἰς τὴν ὁδὸν Ροσέ, ἀριθμὸς πενήντα τρία.

— Τί ἀριθμὸν εἶπες ;

— Πενήντα τρία.

— Παράξενον.

— Διατί ὁ κύριος ὑποκόμης τὸ εὐρίσκει παράξενον ;

— Διότι κατὰ τὴν ὁδὸν Ροσέ, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν κατοικεῖ τραπέζίτης ὀνομαζόμενος Πέτρος Ρουσώ.

— Τὸν ὁποῖον γνωρίζετε ;

— Ναί. Πῶς ἔμαθες ὅτε ὁ γέρον μένει ἐκεῖ ;

— ὦ ! ἀπλούστατα καὶ φυσικώτατα... τὸν παρηκολούθησα.

— Τότε χθὲς τὸ ἑσπέρας μετέβη εἰς τὸ βουλευτάρειον Ἀουσμάν ;

— Κατὰ τὰς τέσσαρες καὶ μισθὲν ἐπερίμενα τὸν Λουδοβίκον, τὸν ἀμαξηλάτην τῆς κυρίας Δελώρμ, ὁποῖος ἐπῆγε τὰς κυρίας του εἰς περίπατον μετὰ τὴν ἀμαξάν, ὅταν ἕνας γέρον, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε γρήγορα σὺν τρελλός, ἐπέρασεν ἀπὸ κοντὰ μου καὶ μ' ἐκτύπησε τόσο δυνατὰ, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ ρίψῃ κάτω. Ἐγύρισα θυμωμένος τὸ πρόσωπόν μου διὰ νὰ τὸν ψάλῃ διὰ τὸν καλὸν του τρόπον, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μοῦ εἰπῇ οὔτε μὲ εὐγένειαν «Νὰ μὲ συγχωρῆτε, κύριε, διὰ τὴν ἀπροσεξίαν μου», ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ ἐξάφνα τὸν εἶδα καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δελώρμ. Ἐμάντευσα ὅτι ἦτο αὐτός, δὲν ἤμουν ὅμως καὶ πολὺ βέβαιος. Καὶ πῶς νὰ βεβαιωθῶ ; Κατὰ τύχην ἐπλησίασα πρὸς τὴν ἐξώθυραν τῆς οἰκίας ἀριθ. 218. Ἐπειδὴ ὁ θυρωρὸς μ' ἐγνώριζεν ὀλίγον, διότι μὲ εἶχεν ἰδεῖ πολλάκις νὰ ὁμιλῶ μετὰ τὸν Λουδοβίκον, ἤμπορούσα νὰ ἐμβῶ εἰς τὸ θυρωρεῖον καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσω, ἀλλ' ὁ κύριος ὑποκόμης μοῦ ἐσύστησε μεγάλην περίσκεψιν, ὥστε... Ἐν συντομίᾳ δὲν ἤξευρα κ' ἐγὼ τί ἔπρεπε νὰ κάμω, ὅταν εἶδα τὴν ὑπηρετρίαν τῆς δεσποινίδος Δελώρμ, ἡ ὁποία ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ θυρωρείου, καί, χωρὶς νὰ ἐμβῇ μέσα, τὴν ἤκουσα νὰ λέγῃ πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην :

— Μπάρμπα Χαμινιόν, πηγαίνετε γρήγορα νὰ φέρετε μίαν ἀμαξάν.

— Ἐν, ἀμαξάν ; εἶπεν ὁ ἀγαθὸς Χαμινιόνης φαίνεται, κ' ἐγὼ δὲν ἔξεύρω πῶς, δεσπινίς Ἐλίζα. Ἄ ! τί ἔκτακτον λοιπὸν συμβαίνει σήμερα ;

« — Μὴ μ' ἐρωτᾷς, μπάρμπα Χαμινιόν, ἦλθεν ὁ κύριος καὶ δὲν ἤξεύρομεν πλέον τί τρέχει ἐπάνω εἰς τὰ δωμάτια. Δὲν ἤξεύρω τί ἔχει ὁ κύριος Δελώρμ, ἀλλὰ εἶναι φωτιά ἀπὸ τὸν θυμὸν του... Τέλος πάντων, ἐδίωξε τὴν παιδαγωγόν, ἡ ὁποία ἐτοιμάζει τὰ πράγματά της. Δι' αὐτὴν πρέπει νὰ πάτε νὰ ζητήσετε ἀμαξάν, μπάρμπα Χαμινιόν. »

« — Πῶς, ἀπήντησεν ὁ καλὸς ἄνθρωπος, διώχουν τὴν κυρίαν Δουράνδου ; »

Ὁ ὑποκόμης, ὅστις περιεβάλλετο τότε τὸ ἐπανωφόριόν του, ἔμεινεν ἀκίνητος, ἔχων τὸν βραχίονα τεταμένον ὀπισθεν, εἰς ἣν θέσιν εὐρέθη προσπαθῶν νὰ ἐμβάλῃ αὐτὸν εἰς τὴν δευτέραν χειρίδα.

— Τί ὄνομα εἶπες ; ἠρώτησεν.

— Εἶπα κυρία Δουράνδου, αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα τῆς παιδαγωγῆς τῆς δεσποινίδος Δελώρμ, ἡ καλλίτερα νὰ πῶ ἐκείνης, ἡ ὁποία ἦτο παιδαγωγὸς της, διότι χθὲς τῆς ἐδῶκαν τὰ παπούτσια.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ὑποκόμητος ἐσκυθρώπησεν αἰφνης, καὶ τὰ χεῖλη του ἐμεῖδιᾶσαν αἰφνης μεῖδιμα πονηρὸν.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι τὴν ἐδίωξαν ; ἠρώτησεν.

— Εἶμαι τόσο βέβαιος, ὅσον εἶδα τὸν μπάρμπα Χαμινιόν ποῦ ὑπῆγε νὰ ζητήσῃ ἀμαξάν· εἶδα νὰ κατεβάζουσιν ἕνα μεγάλο μπαούλι μὲ ἕνα δέμα φορέματα, τὰ ὁποῖα ἄφησαν τὸ μὲν μπαούλι πλάγι εἰς τὸν ἀμαξηλάτην καὶ τὸ δέμα μέσα εἰς τὴν ἀμαξάν· εἶδα ἔπειτα τὴν παιδαγωγόν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο μισολιποθυμημένη, νὰ ἐμβῇ μέσα εἰς τὴν ἀμαξάν, ἡ ὁποία τέλος πάντων ἀνεχώρησε.

— Λοιπὸν εἶδες καλὰ αὐτὴν τὴν κυρίαν Δουράνδου ; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης μετὰ ταρχῆς.

— Ὅπως σὰς βλέπω.

— Γιὰ πέ μου, πῶς εἶναι αὕτη ἡ κυρία Δουράνδου ;

— Οὔτε πολὺ ψυλὴ οὔτε πολὺ κοντὴ, εἶναι ὅμως ἀκόμη νέα—θὰ εἶναι ἐπάνω κάτω τριάνταπέντε χρόνων—ἦτο πολὺ ὠχρά, παρετήρησα ὅμως πῶς ἦτο ἀκόμη πολὺ ὠραία.

— Τί ἐφορούσε ;

— Μαῦρα.

— Ἀρκεῖ αὐτό, εἶπεν ὁ ὑποκόμης.

Δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμυιβάλλῃ ὅτι αὕτη ἦτο ἡ κόμισσα.

Καὶ ἐγένετο παιδαγωγὸς τῆς θυγατρὸς της.

Τί ἐσημαίνει τοῦτο ;

Ἦτο νέον αἰνίγμα, ἀκατάληπτον.

— Βεβαίως, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ἡ κόμισσα γνωρίζει ὅτι ἡ Χρυσουγὴ εἶναι θυγάτηρ της, ἀπὸ ὅλα ὅμως φαίνεται ὅτι ἡ νέα δὲν γνωρίζει ὅτι ἡ παιδαγωγὸς της εἶναι μήτηρ της. ὦ ! ἡξεύρω τώρα διατί ἦτο τόσο ἡρεμὸς καὶ ἡσυχος, τόσο κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της χθὲς, ὅταν τῆς ἔλεγον διὰ τὴν θυγατέρα της. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐφάνη πα-
νουργότερα καὶ λεπτοτέρα ἀπὸ ἐμὲ... μ' ἐνέπαιξεν ὡς ἡλίθιον ! Ἐξ ἁπαντος, ἡ κόμισσα Δελασέρ εἶναι εὐφυστάτη.

Τὸ βλέμμα τοῦ ὑποκόμητος ἀπήστραψεν αἰφνης.

— Καλὰ, καλὰ, ἐξηκολούθησε σφίγγων τοὺς ὀδόντας, θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἰδική μου σειρά... Ἀλλὰ διατί διάβολον ὁ κόμης ἐδίωξε

τὴν σύζυγόν του ; Μπα ! καὶ θέλουν ἐξηγήσιν αἱ ἰδέαι ἐνὸς παράφρονος ; ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί μέλει ; Ἰσως αὐτὸς ὁ κόμης θὰ ᾔνοι τὸ καλὸ μου χαρτί εἰς τὸ παιγνίδι μου !

Πλησιάζας δὲ πρὸς τὸν Λόρυ ἐπανελάθεν ὑψηλοφώνως :

— Πῶς δὲν ἠκολούθησες τὴν ἀμαξάν μετὰ τὴν ὁποίαν ἀνεχώρησεν ἡ παιδαγωγός ;

— Οὔτε κἀν εἰς τὸν νοῦ μου ἦλθεν, ἀπεκρίθη ἐκπληκτος ὁ ὑπηρέτης.

— Τοῦλάχιστον ἐσκέφθης νὰ λάβῃς τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀμαξῆς.

— Δὲν ὑπέθεσα καθόλου ὅτι εἰμποροῦσε νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὁ ἀριθμὸς. Ἐγὼ εὐρισκόμην ἐκεῖ διὰ νὰ φροντίσω διὰ τὴν παιδαγωγόν, ἀλλὰ διὰ νὰ περιμένω νὰ βγῇ ὁ γέρον καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσω, ὅπως καὶ ἔκαμα. Κ' ἐπειτα, κύριε ὑποκόμης, δὲν μοῦ εἶπατε καθόλου διὰ τὴν κυρίαν Δουράνδου.

— Ἀλήθεια.

— Ὡστε δὲν εἰμποροῦσα νὰ μαντεύσω.

— Τὸ παραδέχομαι. Ἀκόμη δὲν ἤξευρα ὅτι ἡ δεσποινὶς Δελώρμ εἶχε παιδαγωγόν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν σοῦ εἶπον τίποτε. Πρέπει ὅμως νὰ μάθωμεν ποῦ ὑπῆγε νὰ κατοικήσῃ.

— Θὰ τὸ μάθωμεν.

— Πῶς εἶσαι μετὰ τὸν ἀμαξηλάτην ;

— Γρήγορα γρήγορα ἐγείνκμεν φίλοι. Καθὼς μοῦ εἶπατε, εἶναι ἕνας κρασποπατέρας, καὶ ἐμπρὸς εἰς μιὰ μανωφωλαοῦσα ἡμπορεῖ νὰ τὸν κάμῃ κανεὶς ὅπως θέλει. Γώρα τὸν ἔχω στὰ νερά μου.

— Ἀρχινᾷ νὰ ἐκμυστηρεύεται ;

— Ὅχι ἀκόμα· εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον εἶναι φοβερά πεισματάρης.

— Τέλος πάντων τὰ πάντα πηγαίνουν καλὰ ;

— Καθὼς πιστεύω.

— Ἐξακολουθεῖ νὰ περιποιῆσαι καλὰ τὸν Δουδοβίκον.

— Τὸν ἀγαπῶ πολὺ, τὸν καυμένον !

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σοῦ συστήσω καὶ πάλιν μεγάλην περίσκεψιν.

— Ἡξεύρω πῶς θὰ φερθῶ.

— Σ' ὀλίγαις ἡμέραις θὰ σοῦ πῶ ἕνα μου χέριον καὶ θὰ σοῦ ἀναθέσω σπουδαιότεραν πόθεσιν.

— Σπουδαιότεραν ; αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ. Ὁ ὑποκόμης ἐθήκεν ἐντὸς τῆς χειρὸς τοῦ Λόρυ τετραγώνον ἐντυπον χαρτίον καὶ τῷ πέν :

— Αὐτὴ εἶναι ἡ διεύθυνσις ἐνὸς ἀμαξηλάτου, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Κολίθρης. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶναι ἄξιος καὶ τὸν μεταχειρισθῇ κανεὶς δι' αὐτὴν τὴν ἐρίστασιν· θὰ τὸν ἐξετάσῃς μετὰ τρόπον, διὰ τὴν ἰδὴν εἰς αἱ κλίσεις τοῦ ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν καλὴν του θέλησιν.

— Κατάλαβα.

— Ἐχεις ἀκόμη τίποτε νὰ μοῦ πῇς ;

— Τώρα ὄχι.

— Τότε λοιπόν, ἐπειδὴ κ' ἐγὼ πρέπει νὰ γῶ, εἰμπορεῖς νὰ πηγαίνης.

— Θὰ ἐπιστρέψω αὐρίον.

— Κεῖλα.

Ὁ Λόρυς ἀπῆλθε, μετὰ μικρὸν δὲ ὁ ὑποκόμης διηυθύνετο περὶ ἄνω τοῦ προαίου τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ.

Ὁ ὑποκόμης ἐσυλλογίζετο τὴν κόμησ-

σαν καὶ εἰς μάτην ἐζήτηε ν' ἀποκαλύψῃ τὸν μυστηριώδη πέπλον, ὅστις περιέβαλλε τὸν κόμητα Δελασέρ, τὴν σύζυγον, τὴν θυγατέρα του καὶ τὴν κυρίαν Δελώρμ, ἥτις παρίστα ἐν τῇ παραδόξῳ ταύτῃ κωμῳδίᾳ τοσοῦτον παράδοξον πρόσωπον...

Τὶ ἐπεζήτηε λοιπὸν ὁ κόμης Δελασέρ ;

Ποῖον μυστηριώδη σκοπὸν ἐπεδίωκε ;

Πάντα τῷ ἐφαίνοντο ἀκαταληπτα, σκοτεινά.

Ἐν πᾶσιν ἀνεκάλυπτε πράξεις γελοίας, πράξεις παράφρονος.

Εἰς τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν ἀφίκετο ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας.

Ὁ νέος ἐδέξατο αὐτὸν ἀρκούντως ψυχρῶς καὶ κατέβαλε προσπάθειαν ἵνα τῷ τείνῃ τὴν χεῖρα.

— Πάλιν τὰ ἴδια ἔχομεν, διενόηθη ὁ ὑποκόμης. Διάβολε, ἀλλ' αὐτὸ καταντᾷ ἀηδία.

Ἀφοῦ δὲ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλός, προσβλέπων ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν Ἀδριανόν :

— Δὲν με ὑποδέχεσαι ὡς συνήθως, τῷ εἶπε· μήπως τὰ ἔχεις μαζὺ μου !

— Ἐγώ ! καθόλου !

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! Τότε ἀκόμη θὰ σὲ βασανίζουν μελαγχολικαὶ ἰδέαι.

— Δὲν εἶναι κανεὶς πάντοτε εὐθυμος.

— Κἀμνεὶς ἄσχημα, φίλε μου, νὰ ρεμβάζῃς παραπολύ.

— Ἀπατάσαι, Σανζάκ, δὲν ρεμβάζω πλέον, ἀλλὰ σκέπτομαι.

— Καλλίτερον εἶναι αὐτό· τέλος πάντων, τί ἔχεις ;

— Ἐρώτησέ με καλλίτερα τί δὲν ἔχω...

— Λοιπὸν τί δὲν ἔχεις ;

— Τὴν περιουσίαν μου, τὴν ὁποίαν κατέστρεψα.

— Καὶ διὰ τοῦτο ;...

— Ναι.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ὑποκόμητος ἐφαιδρύνθη.

— Παιδιακίστικα πράγματα εἶναι αὐτά, ὑπέλαβε ! Ἐλα, μήπως ταχὺ ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς δὲν θὰ γείνης πάλιν πλούσιος καὶ περισσότερον μάλιστα ἀφ' ὅ,τι ἦσο ;... Χθὲς ὡμίλησε ἀρκετὰ μετὰ τὸν κύριον Λατρὰδ· εἶναι τὸ ἄνθος τῶν πενθερῶν, ἔχει μεγαλοπρεπεῖς προθέσεις διὰ σέ. Ἐκτὸς τῆς προικὸς θέλει τῶρα νὰ σοῦ δωρήσῃ καὶ τὸ μέγαρόν του μετὰ ὅλα τὰ ἐπιπλά ὅπως εὐρίσκεται· αὐτὸς θὰ πᾶγῃ νὰ κατοικήσῃ μετὰ τὸν υἱόν του εἰς τὸ πλάγι εἰς οἰκίαν ἰδικήν του. Τί εἰμπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἀκόμη ; Κατέκτησες τὴν θυγατέρα, καὶ ὁ πατέρας, ὁ ὁποῖος ὀρκίζεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν, σὲ ἀνεβάζει μέχρι τρίτου οὐρανοῦ βαίνοντα ἐπὶ ἑκατομμυρίων !

Ὁ Ἀδριανὸς ἐσιώπα.

— Ἀκριβῶς, ἐπανελάθεν ὁ ὑποκόμης. ἀποροῦσι διότι δὲν σὲ εἶδαν πρὸ πέντε ἡμερῶν καὶ οἱ δύο τῶν μετὰ ἠρώτησαν διὰ τὴν ἀπουσίαν σου, ἐγὼ εὐρεθεὶς εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν, καθὼς δύνασαι νὰ ἐνοήσῃς, καὶ μὴ θέλων νὰ τοὺς ἀφῇσω νὰ υποθέσουν ὅτι ἐδειξες ἑλλειψὶν προθυμίας, εἶπα ὅτι διὰ πολλοὺς λόγους ὑπεχρεώθης νὰ ὑπάγῃς εἰς Βερβεῖν. Ὡστε ἰδοὺ ποῦ τὰ ἤξεύρεις τῶρα ὅλα.

» Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, μὴ καταστρέψῃς

τὴν ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία πηγαίνει τόσο καλὰ ! Πᾶσα σκέψις πρέπει νὰ γείνῃ τῶρα ».

— Ναι, πᾶσα σκέψις, ἀπεκρίθη ὁ μαρκησιος, διὰ αὐτὸ θὰ ὑπάγω σήμερον μάλιστα εἰς τοῦ κυρίου Λατρὰδ.

— Εὐγε ! ἀνέκραξεν ὁ ὑποκόμης. Λοιπὸν, νὰ ὑπάγωμεν μαζῇ, διότι ἦλθα νὰ σοῦ προτείνω νὰ προγευματίσωμεν ἐδῶ.

— Τὸ πρόγευμα, τὸ ὁποῖον θὰ παρατεθῇ ἐντὸς ὀλίγου, σοῦ τὸ προσφέρω εὐχαρίστως, Σανζάκ, ἀλλὰ θὰ σὲ παρακαλέσω, καὶ μὴ πειραχθῇς, νὰ μὴ με συνοδεύσῃς εἰς τοῦ κυρίου Λατρὰδ, διότι ἐπιθυμῶ νὰ ὑπάγω ἐκεῖ μόνος.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω κἀνένα λόγον νὰ πειραχθῶ, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, ἀνταπήντησεν ὁ ὑποκόμης. Μὲ ὅλα ταῦτα ἔχεις δίκαιον· ἐνῶπιον τρίτου, ὅσον ὀλίγον ἐνοχλητικὸς καὶ ἂν ᾔνοι, ὑπάρχουν ἄπειρα πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν λέγονται.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρουσιασθὴ ὁ θαλαμηπόλος νὰ ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἑτοιμον· ὅθεν μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ἐγευματίσαν σιωπηλῶς, διότι ὁ Ἀδριανὸς μόλις ὡμίλησεν.

Ὁ ὑποκόμης ἐβλεπε κάλλιστα ὅτι ὁ νέος ἦτο σύννους καὶ λίαν περίφροντις, ἀλλὰ δὲν ἀπέδωκε μεγάλην σημασίαν· ἐσκέφθη, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ ἀκριβὲς ἄλλως, ὅτι ὁ μαρκησιος εὐρίσκετο ἐπὶ ἀπαξ εἰς κακὴν θέσιν χρηματικῶς, διότι δὲν εἶχεν εἰσέτι λάβει τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ὑλοτομιῶν προϊόν.

Δὲν ἦτο ὅμως ὁ νέος διὰ τοῦτο σύννους καὶ σιωπηλός.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐσκέφθη ἐπὶ μακρόν κατὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας, ἃς διῆλθε χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας του, ὡς δὲ εἶχεν εἰπεῖ πρὸς τὸν ὑποκόμητα ἐσκέφθη λίαν ὀρθῶς.

Οἱ λόγοι τῆς μαρκησίας Δεμομπερὰ δὲν ἠστόχησαν, ἀλλ' ἔσχον τὴν δύναμιν νὰ συνταραξῶσιν αὐτὸν μέχρις ἐγκάτων· ἐποίησε δὲ τὰς σκέψεις αὐτοῦ ἀκούων πάντοτε ἀπηχούσας εἰς τὰ ὦτά του τὰς λέξεις :

« Λοιπὸν, ἃς ἴδωμεν· θέσατε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς σας, καὶ εἰπέτε νομίζετε ὅτι εἰσθε ἀντάξιος τῆς βαπτιστικῆς μου ; Θεωρῶ τερατῶδες νὰ νυμφευθῇ τις νεάνιδα χάριν τῆς προικὸς τῆς, καὶ ἐὰν νυμφευθῇ τις αὐτὴν χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπᾷ, τὸ τοιοῦτον θεωρῶ ἀνανδρίαν ! »

Μετὰ τὰς σκέψεις ταύτας ὁ νέος ἐνδυναμωθείς, ἀναγεννηθεὶς καὶ γενόμενος αὐθις κύριος ἐαυτοῦ ἔλαθεν ἀρρενωπὸν ἀπόφασιν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΠΙ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Καταστήματος, καταληγόμενοι δι' οἰανδήποτε ἐργασίαν, εἰς εὐθηνότατην τιμὴν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁ δὸς Σταδίου 36. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάϊκα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτά τὴν ὀκταν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.